

არნე სვინგენი

ქადაგი
გატეხოფ
ცხვირის

ნორვეგიულიდან თარგმნა თამარ კვიჭინაძემ

გაერ სულავაშვილ
გამოცემლობა

ჩემი პირველი თავი

არაფერია. ასეთებიც ხდება.

იატაკზე ვწევარ. სულ რამდენიმე წუთის წინ ფეხზე ვიდექი. სამყაროს ვერტიკალურად აღვიქვამდი და თავს ისე კარგად ვგრძნობდი, როგორც არასდროს. ზოგი დარტყმა შოკს ჰქონდა.

ოთახის კუთხები ტალღებივით ლივლივებს. გულისრევის შეგრძნება მაქვს. ზუსტად ისეთი, გემზე რომ იცის ხოლმე.

— კარგად ხარ?

თანხმობის ნიშნად თავს ვუკრავ. ასე მგონია, სარეცხის მანქანაში ვბზრიალებ.

— წამოდგომა შეგიძლია?

რა თქმა უნდა, შემიძლია, მაგრამ ჯერ ვერ ავდგები. მინდა, აქ ცოტა ხანს კიდევ ვიწვე... სულ ცოტა ხანს.

— შეგნებულად არ დამირტყამს.

ცხადია, არ ეგონა, ასეთი სიზუსტით თუ მდრუზავდა. კრისტიანს ბუნდოვნად ვხედავ, თითქოს ხარვეზებით გასულ სატელევიზიზით გადაცემას ვუყურებდე.

კრისტიანი მომწონს. ჩემთან ერთად ვინც ვარჯიშობს, ყველა მომწონს. არ გამიკვირდება, მათაც რომ მოვწონდე.

— ცოტა ხანს დააცადე.

ამჯერად მწვრთნელის ხმა ჩამესმა. ეს სწორედ ის მწვრთნელია, გამუდმებით რომ გვიმეორებს: მთავარია გნამდეთ და მთების გადადგმასაც შეძლებთ; თუ მოინდომებთ, ყველაფერს მიაღწევ-

თო. იმწუთას, როცა ამას ამბობს, მისი უპირობოდ მჯერა. თუმცა, საღამოობით, ან მეორე დილას, ან თუნდაც სკოლაში, მისი სიტყვები ნაკლებ სარწმუნოდ მეჩვენება ხოლმე. ახლაც, აქ რომ ვწევარ და გული მერევა, ზუსტად იგივე განცდა მაქვს.

მწვრთნელი და კრისტიანი ფეხზე წამოდგომაში მეხმარებიან. ისევ საკუთარი ფეხების იმედად ვრჩები.

– ცოტა ხნით შეისვენე, – მეუბნება მწვრთნელი.

შეშინებული თავის დაქნევას ვეღარ ვბედავ. გრძელ სკამთან ლასლასით მივდივარ, ვჯდები და იქ ვრჩები მანამ, სანამ სამყარო რყევას, რხევას და ბზრიალს შეწყვეტს.

– კრივში არა მნიშვნელოვანი, რამდენჯერ დაგანარცხებენ ძირს. მთავარი ისაა, ფეხზე წამოდგომას რამდენჯერ შეძლებ, – მეუბნება მწვრთნელი, თან დამცავ ჩაფხუტს მაძრობს და ყინულიან საფენს მადებს.

რა თქმა უნდა-მეთქი, ვეთანხმები... თუმცა, ვფიქრობ, დღეისთვის საკმარისია.

– კარგი, მაგრამ ოთხშაბათს ხომ შევხვდებით?

– აუცილებლად.

კრისტიანი მხარზე ხელს მიტყაპუნებს. ეს ბიჭი ქალაქის მეორე ბოლოში რომ არ ცხოვრობდეს, დარწმუნებული ვარ, გაკვეთილების შემდეგ სახლამდეც ერთად წავიდოდით ხოლმე.

შინისკენ მივიჩქარი, თვალთან ტკივილს ვგრძნობ. ტკივილი მალევე მივლის და უკეთესად ვხედავ. ყურსასმენებს ვიმაგრებ, მუსიკას ვუსმენ და ცოტა ხანში უკვე აღარც მახსოვს, რა შემემთხვა.

ისე, ყველაფერი უცნაური მომწონს. მაგალითად, შემიძლია ბლინს ბეკონი მივაყოლო. ანდა, შუალამისას ავდგე და ყინულივით ცივი რძე დავლიო. მომწონს, როცა ცას ვარსკვლავი სწყდება... მაშინაც კი, როცა ვიცი, რომ ეს უბრალოდ ციური სხეულია და არა თვითმფრინავი ან მფრინავი თეფში. მომწონს, როცა კარგა ხნის წინ მივიწყებული რამ მოულოდნელად მახსენდება. მომწონს

მდინარეში ბანაობა ზაფხულის ხვატიანი დღის დასასრულს, როცა სხვა დანარჩენები სახლებისკენ გაიკრიფებიან ხოლმე. კიდევ მომწონს, როცა დედა რამე სასიამოვნოს ჩამჩურჩულებს და მისი ტუჩები ყურზე მიღიტინებს. მგონი, ადრე უფრო ხშირად იქცეოდა ასე.

კიდევ არის რაღაც, რაც ამ ყველაფერს მთლიანად აბათილებს, მთელ სხეულში ცეცხლივით მედება და გულ-მუცელს მწვავს.

სიმღერას ვგულისხმობ. თუმცა იმ მელოდიებს არა, რადიოდან ან თანაკლასელთა აიპოდებიდან რომ მოედინება. მე ისეთი ხმები მომწონს, შუშას რომ ამსხვრევს და ყველა სასმენ არხს ერთიანად ავსებს. ზოგჯერ მავიწყდება, სად ვარ და შუა ქუჩაში ბოლო ხმაზე ვმდერი. ცოტა უხერხული კია, მაგრამ მაინც კარგი მგონია.

ქალაქის ძეგლ უბანში ვცხოვრობ. ისე, ჩემს უბანს ცოტათი განახლება არ აწყენდა. სადარბაზოში ხშირად ვეჩეხები ადამიანებს, მაგრამ როცა ამაზე ნაკლებად ფიქრობ, თითქოს ვეღარავის ამჩნევ.

დედა შინ არ მხვდება. ორ ბუტერბროდს ვიმზადებ და სამეცა-დინოდ ვჯდები. კარზე ზარია. უნებურად დედაჩემის ხმა ჩამესმის. გამუდმებით მაფრთხილებს, ვისაც კარგად არ იცნობ, კარს ნუ გაუღებო. საჭვრეტში ვიხედები. კართან სამუშაო ტანსაცმელში გამოწყობილი კაცი დგას და რაღაც ბარათს მიჩვენებს. ბარათს Hafslund¹ ანერია და ფოტოსურათი აქვს მიკრული. ფოტოზე გამოსახული სახე იმ კაცისას წააგავს, კართან რომ იცდის.

ისევ რეკავს ზარს. მერე აკაკუნებს. მგონი, სწორედ მისნაირებისთვის არ ღირს კარის გაღება... მაგრამ უცნობს ხელში პირადობის დამადასტურებელი მომწობა უჭირავს, რაც იმდენად დამაჯერებლად და ოფიციალურად მეჩვენება, რომ ცნობისმოყვარეობა მძლევს. კარს ჯაჭვზე ვაღებ.

– ერიკა ნარუმი შინაა? – მეკითხება უცნობი.

– არა, დედა ცოტა ხნით გავიდა.

¹ ნორვეგიული ენერგოკომპანია

– სამწუხაროდ, დენი უნდა გაგითიშოთ.

ზოგჯერ დედას კომუნალური გადასახადების გადახდა უგვიან-დება. სხვებსაც ხომ ავიწყდებათ ხოლმე. ყოველდღიურად იმდენი საქმე და საფიქრალია, ყველაფერს ნამდვილად ვერ გაიხსენებ. გადასახადები, მით უმეტეს, სულ ადვილად შეიძლება ამოგი-ფრინდეს გონებიდან. საბედნიეროდ, არ ვიპნევი და უცნობს ვეუბ-ნები, ვკვდები-მეთქი.

– ასე როგორ შეიძლება?! – ვამატებ ბოლოს საშინლად ნაღვლიანი ხმით.

– მაპატიე, ბიჭუნავ. არცერთი გადასახადი არ გაქვთ გადახ-დილი და სხვა გზა არა მაქვს...

– არ გინდა, ვიცოცხლო?

ზოგჯერ ხმაში ისეთი ნაღველი შემერევა ხოლმე, თავადაც მიკვირს.

– სადაცაა, ზაფხული დადგება, ბიჭუნავ... რა დროს სიკვდილია.

– მართლა გეუბნები, – ვპასუხობ ჯიუტად. მძიმედ ვსუნთქავ, თითქოს ჰაერი არ მყოფნის, – ღამით სუნთქვა რომ შევძლო, ჟანგ-ბადის კარავში მძინავს და დენი თუ გაგვეთიშა, ჟანგბადის გარეშე დავრჩები.

უცნობი თვალს არ მაცილებს.

– ჟანგბადის კარავში? – იმეორებს უნებურად.

– ჴო, ფილტვის დაავადება მჭირს. გინდა, ჩემი ჟანგბადის კარ-ავი გაჩვენო?

ყულზე ხელს ისეთნაირად ვიჭერ, რომ ჰაერის ჩასუნთქვისას სტვენისმაგვარი ხმები გამოვცე.

– არა, საჭირო არ არის. კარგი... დღეს არ გაგითიშავთ დენს, მაგრამ დედაშენს შეახსენე, გადასახადები აუცილებლად გადაიხა-დოს.

– ალბათ დაავიწყდა.

– ერთი წლის განმავლობაში სულ ავიწყდება?

პასუხად მხრებს ვიჩერ. საერთოდ, რაც მეტს ვიტლიკინებ, მით

უფრო მეტად გავიხლართები საკუთარი იდიოტური ტყუილების ბადეში. ამიტომ ვჩუმდები და კაცს მორჩილი ძალლის მზერით შევყურებ.

- ისევ დავპრუნდები.
- კარგია, რომ შემოგვიარე.

კარს ვკეტავ და შვებას ვგრძნობ. სინამდვილეში, არანაირი ჟანგბადის კარავი არ მაქვს. არც სიკვდილს ვაპირებ. ხშირადაც არ ვიტყუები. ყოველდღე ნამდვილად არ მიწევს ტყუილის თქმა.

ხანდახან, უბრალოდ, იძულებული ხდები, იცრუო. სამყარო სავსეა მსგავსი ტყუილებით. ადამიანებს უშნო ვარცხნილობები აქვთ, უცნაური შარვლები აცვიათ, სისულელებს სჩადიან, მაგრამ ლიად ამაზე არავინ საუბრობს. პირადად მე კრინტსაც არ ვძრავ ხოლმე. პირმოკუმული ვზივარ. ზოგჯერ ზედმეტადაც კი ვკუმავ პირს.

დენის გარეშე ყველა დღე აგარაკზე გატარებულ დღეებს დაემსგავსება. ბრინჯაოს ხანაში აღმოვჩნდებით. ჯობს, დედას არაფერი ვუთხრა. ისედაც ყველაფერზე წუხს და ნაღვლობს.

ისე, იმ ადამიანებისთვის, ვინც ჩვენნაირად ცხოვრობს, სახლში მარტო ყოფნა სასიამოვნოც კია. დაწოლამდე ტელევიზორს ვუყურებ.

ჩაძინება არ მიჭირს. ცუდი ისაა, რომ ისევე ადვილად მეღვიძება, როგორც ვიძინებ.

დედაჩემი საწოლის კიდეზე ჩამომჯდარა და რაღაცას ბუტბუტებს.

- რა თქვი? – ვეკითხები ნამძინარევი ხმით.

- როგორ ხარ, ჩემო ბიჭუნავ? – იმეორებს დედა და გულში მიკრავს, – როგორი კარგი მყავხარ. როგორი კარგი!

- შენც კარგი ხარ, დედიკო!

დიდხანს ვყავარ ჩახუტებული. დედას მოვწონვარ. ჰო, ნამდვილად მოვწონვარ. მეც მომწონს დედაჩემი. დედა ისევ თავისთვის ბუტბუტებს და მიხსნის, როგორი კარგი ვარ. მერე იატაკზე ეშვე-

ბა. ვცდილობ, წამოვაყენო და მივეხმარო, რომ დივანზე დაწვეს.
ზემოდან პლედს ვაფარებ.

– შენ ისეთი კარგი ხარ, ჩემო ბიჭუნა... – იმეორებს ჩაძინებამდე.
ცას სადღაც ვარსკვლავი მოსწყდა. ზუსტად ვიცი, რომ ასეა.

ჩემი ქორე თავი

როცა მეღვიძება, ვხედავ, დედა ზურგზე წევს და პირლიას სძინავს. პლედი იატაკზეა ჩამოცურებული.

ვცდილობ, საწოლიდან წამოვდგე და პლედი ავიღო. თვალის ტკივილი იმწამსვე თავს მახსენებს. ძალიანაც არ მტკივა, მაგრამ მირჩევნია, არ დავახამხამო. საბედნიეროდ, ფეხზე რომ ვდგები, ოთახი აღარ ბზრიალებს. პლედს ვწვდები და დედას ფრთხილად ვაფარებ. არ მინდა, გავაღვიძო.

დღეს საუზმეზე თავად ვიზრუნებ. საუზმის მომზადება ყოველ დილას არ მიწევს. ზოგჯერ დედა ერბოკვერცხს მიწვავს და თან იმდენს ლაპარაკობს, აღარც ვუსმენ ხოლმე. დილაობით ფიქრი მიყვარს. მანამ, სანამ დამდეგი დღის მორევი ჩამითრევს, საკუთარ ფიქრებს ავედევნები ხოლმე.

კიდევ კარგი, ზუსტად იმდენი პური გვაქვს, საუზმეზე მეყოს და წასაღებად ბუტერბროდიც მოვიმზადო. დედას წერილს ვუტოვებ:

„იმედია, კარგად გამოიძინებ. საჭმელი საყიდელი გვაქვს. შემ-იძლია, სკოლის შემდეგ მაღაზიაში შევიარო. მიყვარხარ. მოკითხ-ვით, ბარტი.“

ჰო, ბარტი მქვია. ამ სახელის გამოთქმისას, ინგლისელები, როგორც წესი, „ა“ ხმოვანს ზედმეტად წელავენ ხოლმე. ჩემ შემთხვევაში ასე არ არის. ჩემი სახელი ბარტი და, მაგალით-ად, სატვირთო მანქანის მძღოლის „ულვაში“¹ ნორვეგიულად

¹ Bart – ნორვ. ულვაში

ერთნაირად ჟღერს. ყოველ შემთხვევაში, ჩვენთან ასეა. ისე კი, ბარტი იმ პატარა, ყვითელი კაცუნას სიყვარულით დამარქეს, სიმპსონებიდან რომ ვიცნობთ. ვერ ვიტყვი, მე და დედა ყოველ დღე სიმპსონებს მივჩერებივართ-მეთქი, თუმცა, ტელევიზორი თითქმის სულ ჩართული გვაქვს. არხების შეცვლისას დროდადრო ამ მულტფილმსაც წავაწყდებით ხოლმე. ამ დროს დედა მეუბნება, ბარტი იმიტომ დაგარქვი, რომ მინდა, შენც მასავით ხალისიანი, გაბედული იყო და ცხოვრების სირთულეებს ადვილად გაუმკლა-ვდეო.

— კი მაგრამ, ის ბარტი ხომ მხოლოდ ათი წლისაა, — ვპასუხობ დედას.

— ოდესმე ისიც გახდება ცამეტის.

— არა, არ გახდება. ყოველ წელს ათისაა...

ვფიქრობ, დედას უნდა, მაგარი ბიჭი ჰყავდეს. ამიტომაც დავყავარ კრივზე. ხშირად მიმეორებს, მოგვიანებით ამ ყველაფრისთვის მადლობას გადამიხდიო. დიდი თავდამსხმელი ალბათ ვერასოდეს გავხდები, მაგრამ ხომ შეიძლება, ვინმემ ჩემი გალახვა მოინდომოს?! ჰოდა, მე თუ მოვერევი, იქნებ მართლაც ვუთხრა დედას მადლობა.

ბარტ სიმპსონი კი წამდვილად არა ვარ. უკეთესი იქნებოდა, სხვა სახელი შეერჩიათ, მაგრამ ახლა ამაზე ფიქრი დაგვიანებულია.

სკოლაში მისასვლელად, როგორც წესი, ცხრა-წახევარი წუთი მჭირდება. დღეს თერთმეტი წუთი მაქვს.

ზარის დარეკვამდე სკოლის შესასვლელთან ვჩერდები და ღრმად ვსუნთქავ. ზოგიერთი ამბობს, ახალ დღეს ახალი შესაძლებლობები მოაქვსო. ბევრმა მათგანმა, ვინც მსგავს ფრაზებს იგონებს, სინამდვილეში არც იცის, რაზე ლაპარაკობს. თუმცა ეს სიტყვები, მგონი, უტყუარია. ცხოვრება სწორედ იმიტომაა მშვენიერი, რომ არასოდეს იცი, მომავალში რა მოხდება. ყოველი დღე საჩუქარივითაა. როცა გახსნი, მაშინდა ნახავ, რა გერგო. მანამ,

საანამ სკოლის ზღურბლს გადავაბიჯებ, ცოტა მეტი ჟანგბადი უნდა შევისუნთქო. ამ ცხოვრებაში ყველაფერს სიხარულით ვერ შეხვდები.

ახლა ვინმე იფიქრებს, რომ სკოლაში დამცინიან. სულაც არა.

მეტსახელს არავინ მეძახის, პენალს არავინ მიმალავს და არც უნიტაზის წყლით მწუწავენ. ასე უხეშად მე არავინ მეხუმრება.

ამისთვის კლასში ბერტრამი გვყავს. ჰო, სახელში არც მას გაუმართლა. ბერტრამისგან თავი ცოტა შორს მიჭირავს. ბარტი და ბერტრამი მეგობრები ვერ იქნებიან. მათ უფრო ერთი ცირკის ორ კლოუნს შევადარებდი.

ბერტრამს ყველა ჩავრავს. ოლონდ ქეჩოში არავინ ებლაუჭება და ფანჯრიდან არავინ ჰკიდებს. ჩუმ-ჩუმად ისე აწვალებენ, რომ მასწავლებელმა ვერაფერი შეამჩნიოს. იმ დროს, როცა ახლომახლო არავინაა, რამე მწარეს ეტყვიან, ფეხს გაჰკრავენ, ანდა პენალს ააცლიან. ბერტრამი კრინტს არავისთან ძრავს. თავისთვის, უხმოდ დადის და ალბათ ფიქრობს, ასეთი რა დავაშავეო.

პასუხი არც მე მაქვს.

ბერტრამს სიამოვნებით გამოვექომაგებოდი და დავეხმარებოდი, რომ ცოტათი უფრო პოპულარული გამხდარიყო, მაგრამ არა მგონია, რამე გამომივიდეს.

სკოლაში შესვლისთანავე ჩემი მეგობრების წრეს ვუერთდები. ჯგუფში ვდგავართ და ერთმანეთს ვუყვებით, წინა დღეს ტელევიზორში რა ვნახეთ, ან ინტერნეტში რა აღმოვაჩინეთ.

– სითათი გაგილამაზეს? – მეკითხება ერთი და თვალზე მაშტერდება.

– დივნის ამბავია, რა, – ვპასუხობ გულგრილად.

ახლა ვინმე იფიქრებს, რომელიმე ბიჭი სიტყვაზე გამოეკიდება და დამცინავად ჰკითხავს: „ვაა, დივანი დაგესხა თავს?“ ანდა: „შემთხვევით, დივანი ხომ არ მოკვდა?“...

მაგრამ არა. ასეთი ცუდი მეგობრები სულაც არ მყავს.

სკოლაში არავინ იცის, კრივზე რომ დავდივარ. ჩემს შესა-

ხებ სკოლაში ბევრი არაფერი იციან. ერთხელ იმაზე ვსაუბრობ-დით, ვის რა გატაცება ჰქონდა. მე ვთქვი, სერიული მკვლელების ფოტოებს ვაგროვებ მეთქი. მართალია, ვიცრუე, მაგრამ როცა იგებენ, რომ ასეთი ჰობი გაქვს, ხმას ვეღარავინ იღებს. კრივი რომ მეხსენებინა, დაგენაძლევები, ჩემი შესაძლებლობების გამოცდას მეორე შესვენებაზევე მოინდომებდა ვინმე.

კლასში ერთ მერხთან ორ-ორი ვსხედვართ. მე ძალიან გამიმართლა, რადგან უკვე რამდენიმე კვირაა, გვერდით ადა მიზის. ადა, მგონი, კლასში ყველა გოგოს სჯობს. ყოველ შემთხვევაში, საუკეთესოთა სამეულში შედის. როცა იღიმის, თოვლივით ქათქათა კბილები მოუჩანს.

ახლა ვიღაცას ეგონება, რომ ადაზე ყურებამდე შეყვარებული ვარ. გოგოზე რამე კარგს იტყვი თუ არა, ყველას მაშინვე ხელების ფათური და ღლაბუცი ელანდება. ფანტაზია ნებაზე თუ მიუშვი, მორჩა! ადასთან ერთად ყოფნას არ ვაპირებ. წარმოუდგენელია. წესები არ მეშლება. ვერც მეგობრები ვიქწებით, მაგრამ კლასში, ერთმანეთის გვერდიგვერდ ჯდომა ნამდვილად შეგვიძლია. ეს წესები მე ხომ არ დამიდევნია!

— გამარჯონა, — ვესალმები ადას.

— გაგიმარჯოს, ბარტ.

ერთადერთი, რაც ადასგან არ მსიამოვნებს, ისაა, რომ ჩემს სახელს ხშირად იმეორებს. „ბარტს“ როცა წარმოთქვამს, ასე მგონია, ოთხნახნაგოვან ქვას მესვრის. ბობი, ან რონალდო რომ მერქვას, უკეთესად მექწებოდა საქმე.

— აი, ეს შენთვის ამოვჭერი, — მეუბნება ადა და ინტერნეტ-გაზითიდან ამობეჭდილ სტატიას მანვდის. ხშირწარბებიანი კაცის ფოტო თვალში მხვდება.

კაცს ჯო ჰენდერსონი ჰქვია. სულ მცირე, ოთხი ქალი ჰყავს მოკლული. არაა გამორიცხული, ათამდეც იყოს ასული. ჩემი კოლექციის გასამდიდრებლად, სერიული მკვლელის სურათი ადას პირველად არ მოაქვს.

– რა მაგარია. ეს ფოტო არ მქონდა.

ხომ უნდა ვიცოდე, ადამ რომელი მკვლელების ფოტოები მაჩუქა... ამიტომაც ყველა სურათს იმ კონვერტში ვათავსებ, რომელსაც ადა აწერია. კონვერტს სახლში, ჩემი ლეიბის ქვეშ ვინახავ. დედამ თუ იპოვა, ბევრი რამის ახსნა მომიწევს, მაგრამ ჩემი ლოგინის თეთრეულსაც თავად ვცვლი.

მკვლელის სურათს ჩანთაში ვიდებ.

ადა ცეკვითაა გატაცებული, თუმცა მისთვის საცეკვაო რეიტუზის ყიდვას არ ვაპირებ.

დარწმუნებული ვარ, ვინმე იმასაც გაიფიქრებს, რომ ადას მოვწოდვარ და სერიული მკვლელების ფოტოებით ამიტომაც მამარაგებს. არა, რას ამბობთ. ადას შეყვარებული ჰყავს. იმ ბიჭზე ხშირად მიყვება ხოლმე. კოლეჯში სწავლობს და მათი აგარაკის მახლობლად, რომელიღაც ქალაქში ცხოვრობს. ქალაქის სახელი აღარ მახსოვება.

– ეს გაკვეთილი მათემატიკაში კარგად ვერ გავიგე, – მეუბნება ადა.

ახლა ყველაფერი აშკარაა. სერიული მკვლელების სურათებს ალბათ ამ მიზეზით მჩუქნის.

თუ გინდა, ჩემს ნაწერს ჩახედე-მეთქი, ვპასუხობ და სამუშაო რვეულს მისკენ ვაცურებ.

დავალებას ელვის სისწრაფით იწერს.

– მადლობა, ბარტ.

ჩვენი მასწავლებელი თმააქოჩილი, როხროხა კაცია და ეგილი ჰქვია. ერთ დროს ნორვეგიის ჩემპიონი ყოფილა მინი-გოლფში. ახლა კი კათედრაზე დგას და ფურცელს ენერგიულად აფრიალებს.

– აბა, სიჩუმე კლასში. რაღაც მნიშვნელოვანი უნდა შეგატყობინოთ.

რამდენიმე ბიჭი, რომლებიც ფანჯარასთან სხედან, გაჩუმებას არ აპირებენ.

– თქვენ, ბიჭებო, მომისმინეთ მეთქი! როგორც იცით, წლევან-